

Nimmer uitzichtloos

Met langzame motoriek rook ik leunend op het hekwerk van mijn balkon een dunne sigaar. Achthoog, wijds uitzicht, vierentwintig graden en zon. Ik sta hier graag, het is mijn favoriete hangplek. En er is vanaf hier boven beneden en in de verte altijd wat te zien. Ik ben een verrekijker.

Onder mij komt van rechts door het park een bruin paard aangegaloppeerd. Op de rug van het paard zit een meisje, of eigenlijk eerder een jonge vrouw. Haar kont beweegt tegen de beweging van de paardenrug in op en neer. Het beeld vertraagt. Ritmisch wippen beide konten mijn blikveld binnen.

De jonge amazone draagt een laag uitgesneden hemdje, ik zie de boezem in haar décolleté driftig synchroon meebotsen met de galopbeweging van mens en dier; onvermijdelijk deinend. De borsten zijn verward in een zoet kussengevecht; in het décolleté vindt een permanente ontsnappingspoging plaats.

Ik kijk. Moet kijken. Biologie. Ik kan niet anders.

De sigaar is gestopt met roken en ik houd mijn adem in. Mijn ogen volgen de borsten tot ze uit het zicht verdwenen zijn. Voor veraf heb ik nog lang geen bril nodig.